

Arrest

**nr. 131 650 van 20 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2014 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 31 december 2007 toe op Belgisch grondgebied en diende op 3 januari 2008 een asielaanvraag in.

1.2. Op 3 december 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Verzoeker diende op 10 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie verklaarde de in punt 1.3 vermelde aanvraag ontvankelijk op 13 juli 2010.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 3 oktober 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 9 mei 2012, nr. 80 877).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 17 januari 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 1 februari 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.8. Verzoeker diende op 21 juni 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 2 juli 2013 een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.10. Op 26 februari 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en waarbij bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.11. Verzoeker diende op 25 maart 2014 een derde asielaanvraag in (bijlage 26quinquies).

1.12. De commissaris-generaal trof op 17 april 2014 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 16 oktober 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer / mevrouw die verklaart te heten(1):

Naam: M.(...), M.(...) M.(...)

Voornaam: /

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Russische Federatie

In voorkomend geval, ALIAS: ...

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om

er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart – PV nr 14J016907 opgesteld door IRE.

Betrokkene werd vandaag betrapt op zwartwerk door de politie Brussel en door de IRE.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 01.02.2013, 02.07.2013 en op 28.02.2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 03.01.2008 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 11.05.2012. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 01.02.2013) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag ingediend op 21.06.2013. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 02.07.2013. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten (13quater) geldig 7 dagen werd op dezelfde dag aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft tevens op 3.12.2008 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 26.02.2014. Deze beslissing is op 28.02.2014 aan betrokkene betekend met bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Betrokkene heeft tevens op 10.12.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 17.01.2012. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was, bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet. Betrokkene werd vandaag op heterdaad betrapt op zwartwerk door de Politie Brussel (zone 5344) en de IRE. Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart – PV nr 14J016907 opgesteld door IRE.

Betrokkene werd door de gemeente Zottegem geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van

de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 01.02.2013, 02.07.2013 en op 28.02.2014.”

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 22 juli 2014 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan eveneens diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

Naam: M.(...), M.(...) M.(...)

Voornaam

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Russische Federatie

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16.10.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

□ artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

o1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

□ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene werd door de gemeente Zottegem geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Een inreisverbod van drie (3) jaar wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werden op 01.02.2013, 02.07.2013 en op 28.02.2014 en aangezien betrokkene werd geïnformeerd over het bevel om het grondgebied te verlaten en de wijze waarop men vrijwillig naar het land van herkomst kan terugkeren.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing

van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat, voor zover verzoeker zich met zijn vordering zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de eerste bestreden beslissing gepaard gaat.

2.3. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep omdat verzoeker geen blijk zou geven van het rechtens vereiste belang bij zijn vordering aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

2.4. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn middel de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schendingen van het EVRM geenszins kunnen worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zouden hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing

Vooraf merkt de Raad op dat verzoeker tegen de in punt 1.12 vermelde beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag op 30 april 2014 een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend (rolnr. RvV 151 792). Op 6 oktober 2014 werd door de griffie van de Raad een schrijven verzonden om verzoeker de kans te bieden een nieuw verzoekschrift in te dienen zoals bedoeld in de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 21 mei 2014). Van deze procedure ‘in volle rechtsmacht’ gaat echter geen schorsende werking uit ten aanzien van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel die het voorwerp vormt van onderhavige vordering tot schorsing, gelet op artikel 39/70, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker diende immers een derde asielaanvraag in nadat een “*eerste volgende asielaanvraag*” definitief werd afgewezen.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Dat, gelet op de beslissing van de verzoeker elk moment kan gerepatrieerd worden.

Dat dient opgemerkt te worden dat dus via de gewone schorsingsprocedure het verzoekschrift tot schorsing van de tenuitvoerlegging niet binnen een redelijke termijn zal behandeld kunnen worden en dus de schorsing voor verzoeker te laat zal komen.”

3.2.2.2. De Raad merkt op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt in de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid omwille van de aard van de aangevochten beslissingen.

3.2.2.3. De summiere uiteenzetting van verzoeker heeft uitsluitend betrekking op de verwijderingsmaatregel en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond met betrekking tot het inreisverbod, wordt het middel niet besproken voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, dat handelt over de duur van dit inreisverbod.

3.2.2.4. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13septies) daarentegen blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker op 16 oktober 2014 van zijn vrijheid werd beroofd en op 17 oktober 2014 werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Brugge. Omwille van deze overbrenging met het oog op de terugkeer naar zijn land van herkomst is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens een effectieve terugkeer heeft plaatsgevonden, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid voor dit aspect van de vordering dient te worden aanvaard. De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering tot schorsing niet, tenminste voor zover deze gericht is tegen de verwijderingsmaatregel.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, tenminste voor zover het beroep betrekking heeft op de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13septies).

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van de artikelen 62 en 74/11, §1, lid 1 en lid 3, en §2, lid 2 van de vreemdelingenwet en van het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“En dit om volgende redenen:

Overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort Vreemdelingenwet) dienen de administratieve beslissingen met redenen omkleed.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijven deze verplichtingen evenzeer voor. De bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd en de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing te grondslag liggen. Zij moet bovendien afdoende zijn.

In casu dient vastgesteld te worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod niet op een afdoende wijze werd gemotiveerd.

Er wordt immers op geen enkele wijze rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker.

Er is enkel gestandaardiseerd gemotiveerd dat geen gevolg gegeven werd aan eerdere bevelen en dat hij geïnformeerd werd over het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met deze specifieke omstandigheid, dient te blijken uit de bestreden beslissing, hetgeen in casu geenszins het geval is.

2/

Het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11 §1, Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrekken enkele termijn is toegestaan of;

2 ° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. "

In de bestreden beslissing wordt zonder enige afdoende motivering een inreisverbod van 3 jaar opgelegd.

De duur van het inreisverbod dient echter te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen uitdrukkelijk in de wet wordt vermeld.

De gemachtigde kan overeenkomstig artikel 74/14 § 3 Vreemdelingenwet geen enkele termijn bepalen indien er een risico op onderduiken bestaat

Immers voorziet de Vreemdelingenwet in artikel 7 alinea 2 en 3 (gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 en in werking op 27/02/2012) een aantal preventieve maatregelen om de uitvoering van de verwijderingsmaatregel na te streven. Het uitvoeringsbesluit van 19 juni 2012 (KB van 19 juni 2012 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1980 en van het KB van 20/07/2001 betreffende de werking en het personeel van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie in het kader van de controle van de gedwongen terugkeer; B.S. 2 juli 2012) verduidelijkt hieromtrent dat de Minister of zijn gemachtigde de volgende preventieve maatregelen kunnen opleggen om het risico op onderduiken te vermijden:

- het zich regelmatig aanbieden bij de gemeente of bij tegenpartij zelf of

- het storten van een financiële waarborg.

Artikel 27 § 3 Vreemdelingenwet benadrukt dat er enkel zal worden overgegaan tot opsluiting indien er geen andere, minder dwingende maatregelen kunnen worden genomen die doeltreffend kunnen zijn.

De Terugkeerrichtlijn (Richtlijn Raad nr. 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, blz. 98) bepaalt in artikel 15:

Tenzij in een bepaald geval andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de lidstaten de onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt alleen in bewaring houden om zijn terugkeer voor te bereiden en/of om de verwijderingsprocedure uit te voeren, met name indien: a) er risico op onderduiken bestaat, of b) de betrokken onderdaan van een derde land de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert [...]. "

Verzoeker meent dat tegenpartij de proportionaliteit en het evenwicht dient na te streven met andere fundamentele rechten.

Verzoeker is van mening dat de DVZ alle elementen in overweging dient te nemen die haar gekend zijn op het moment dat zij moet oordelen.

Verzoeker meent dat er tot op heden er nog steeds geen volledig onderzoek heeft plaatsgevonden van alle nodige elementen om een mogelijke inbreuk op één van de artikelen van het EVRM vast te stellen.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

Uw Raad oordeelde recent het volgende in een gelijkaardig dossier:

"3.7.De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandig-

heden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 töt wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: 'de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan het geval en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert' (Parl.St.Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker...

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd. ... "

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 92 111 van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/11)

Dit arrest kan naar analogie worden toegepast.

SCHENDING VAN HET ARTIKEL 3 VAN HET EUROPEES VERDRAG TOT DE BESCHERMING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN(ONDERTEKEND TE ROME OP 4 NOVEMBER 1950 EN GOEDGEKEURD BIJ WET VAN 13 MAART 1950 :

Dat verzoeker van oordeel is dat het verzoeker betekende beslissing tot vrijheidsberoving totaal onredelijk is, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Het is een duidelijke vernederende behandeling verzoeker die na een langdurige asielprocedure te hebben doorlopen en telkens een aanvraag tot regularisatie van zijn situatie indient zonder gunstig onderzoek ten gronde en daarna ten gevolg hem een maximum inreisverbod op te leggen.

Dat het inreisverbod, waarvan de toepasselijke regelgeving in de strikte zin dient te worden geïnterpreteerd en toegepast, noch strikt noodzakelijk, noch proportioneel is.

Bovendien bepaalt artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. "

In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig: verzoeker heeft zich volledig in ons rijk geïntegreerd en diende een aanvraag conform artikel 9bis Vw in dienaangaande.

Het is zelfs algemeen geweten dat aanvragen 9bis Vw onbehandeld blijven totdat de asielaanvraag is verwerkt zodat het onderzoek ten gronde niet gebeurd van de aanvraag 9bis Vw.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft hier in casu echter geen enkele afweging gemaakt tussen het opleggen van het inreisverbod en de persoonlijke situatie van verzoeker, minstens blijkt een dergelijke afweging niet uit de bestreden beslissing.

De formele motiveringsplicht juncto artikel 74/11, §2. lid 2 Vreemdelingenwet is geschonden.

De motivering van de beslissingen OV 6200824 dd. 16 oktober 2014 waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig.

Dat, gelet op de beslissing verzoeker elk moment kan gerepatriëerd worden, gezien zijn vrijheidsberoving.

Dat dient opgemerkt te worden dat dus via de gewone annulatieprocedure het verzoekschrift tot nietigverklaring van de tenuitvoerlegging niet binnen een redelijke termijn zal behandeld kunnen worden en dus de nietigverklaring van het inreisverbod met bevel om het grondgebied te verlaten voor verzoeker te laat zal komen"

3.3.2.2. De aangevoerde schending van de §§1 en 2 van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het hierbij geciteerde arrest van de Raad van 27 november 2011 hebben betrekking op de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, thans de tweede bestreden beslissing. Aangezien de voorwaarde inzake uiterst dringende noodzakelijkheid niet is vervuld wat deze beslissing betreft (cf. supra, punt 3.2.2.3 en 3.2.2.4), kan het eventueel gegrond bevinden van dit middelonderdeel onmogelijk aanleiding geven tot de gevraagde schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Dit middelonderdeel dient thans bijgevolg niet verder te worden onderzocht.

3.3.2.3. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft toen hij aan een beslissing nam tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 26 september 2005, nr. 149.347).

3.3.2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3.2.5. Zowel bij het beoordelen van het evenredigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.6. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het eveneens geschonden geachte artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als juridische grondslag voor het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

De beslissing tot terugleiding naar de grens is gestoeld op artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarin het volgende gestipuleerd staat:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

3.3.2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, noch dat hij zich bevindt in één van de situaties die omschreven zijn in artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de voorwaarden om toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 1° of van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet in casu niet voorhanden waren. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van zijn

vaststellingen een beslissing te nemen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens.

3.3.2.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Verzoeker voert in zijn middel weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar koppelt dit enerzijds aan de beslissing tot vasthouding, die niet tot de rechtsmacht van de Raad behoort (cf. supra, punt 2.1 en 2.2), en anderzijds aan de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker beklagt zich over het feit dat hem een inreisverbod voor de maximumtermijn wordt opgelegd en dat dit een vernederende behandeling zou uitmaken na een langdurige asielprocedure te hebben doorlopen en aanvragen tot regularisatie te hebben ingediend, maar hij stoffeert deze bewering niet met concrete elementen. Een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM dient te worden gestaafd met een begin van bewijs, met name concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten (cf. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

3.3.2.9. In fine van zijn middel beweert verzoeker dat de nietigverklaring van het inreisverbod te laat zou komen, maar hij verduidelijkt niet in hoeverre dit inreisverbod een nadeel veroorzaakt dat door de schorsing ervan zou worden opgeheven. Bovendien verliest verzoeker daarbij het specifieke rechtsmiddel uit artikel 74/12 van de vreemdelingenwet uit het oog.

3.3.2.10. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing is gestoeld op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van het evenredigheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is, voor zover de erin aangevoerde bepalingen en beginselen dienstig worden aangevoerd, prima facie ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift oppert verzoeker het volgende in verband met het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Gelet op de niet afdoende gemotiveerde beslissing en de prima facie ontwikkelde ernstige middelen. Indien de bestreden beslissing niet zou opgeschort worden in afwachting van de mogelijke annulatie zal dit dus een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen.

Verzoeker meent dat een feitelijke onjuistheid voldoende is om een schorsing te bekomen

Wanneer een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken gebaseerd is op een feitelijke onjuistheid, kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onmiddellijk de schorsing bevelen van een verwijderingsmaatregel (met vrijheidsberoving) In een dergelijk geval moet de RvV niet meer nagaan of voldaan is aan de overige voorwaarden voor schorsing in UDN: de uiterst dringende noodzakelijkheid en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Het bewijs van een ernstig middel blijkt voldoende te zijn. Dat volgt uit een arrest van de RvV van 7 januari 2011 (nr. 54.165).

Vergelijk met de 7 principe-arresten van RvV

Uit De zeven principe-arresten blijkt dat de voorwaarden om een schorsing in UDN te bekomen voortaan veel soepeler geïnterpreteerd zullen worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan in het verleden:

Opdat een middel (gebaseerd op een vermeende schending van een recht gewaarborgd door het EVRM) "ernstig" zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, ontvankelijk een gegrond verklaard kan worden;

Een summiere uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel volstaat wanneer het nadeel evident is.

Verzoeker meent dat het nadeel evident is en niet in concreto dient omschreven te worden bovendien gaat het om een ernstig middel.

In het arrest van 7 januari 2011 (nr. 54.165) lijkt de RvV nog een stap verder te gaan dan in het arrest van 17 februari 2011 (nr. 56.201):

wanneer bewezen is dat de verwijderingsmaatregel gebaseerd is op een feitelijke onjuistheid (= "ernstig middel"), hoeft de uiterst dringende noodzakelijkheid en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel helemaal niet meer bewezen te worden.

Gelet op de niet afdoende gemotiveerde beslissing de gedwongen repatriatie van verzoeker mogelijk maakt. Dit maakt een behandeling uit met schending van artikel 3 EVRM tav verzoeker

Art. 13 EVRM (gekoppeld aan oa. Artikel 3 EVRM) garandeert effectieve nationale rechtsbescherming met betrekking tot de rechten neergelegd in het EVRM en heeft daarmee - net als artikel 14 EVRM - een accessoir (afhankelijk) karakter. Samen met artikel 1 EVRM (de algemene verzekeringsplicht) en artikel 35 EVRM (de verplichting effectieve nationale rechtsmiddelen uit te putten alvorens bij het EHRM te klagen) garandeert artikel 13 EVRM het subsidiaire karakter van het Straatsburgse toezicht.

Anders dan de letterlijke verdragstekst suggereert, is voor de toepasselijkheid van artikel 13 EVRM niet vereist dat al een schending van het samen ermee ingeroepen verdragsrecht is geconstateerd. Voldoende is een verdedigbare bewering ('arguable claim') dat sprake is van een schending van verdragsrechten.”

3.4.2.2. Verzoeker verwijst met betrekking tot het nadeel naar de ernst van zijn middelen en de annulatie van de bestreden beslissing. Zoals hierboven werd uiteengezet werd het middel dat gestoeld is op de schending van artikel 3 van het EVRM niet ernstig bevonden, zodat niet kan worden aanvaard dat er te dezen sprake is van een evident nadeel zoals bedoeld in de rechtspraak van de Raad.

3.4.2.3. Bij de bespreking van zijn nadeel poneert verzoeker plots dat de bestreden beslissing “de gedwongen repatriatie van verzoeker mogelijk maakt. Dit maakt een behandeling uit met schending van artikel 3 EVRM tav verzoeker”. De in het middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM werd, zoals hierboven uiteengezet, geenszins gekoppeld aan het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens, zodat verzoeker hier thans geen nadeel meer uit kan puren. Er is dan ook geen sprake van een ‘arguable claim’ in de zin van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zodat verzoeker zich niet kan steunen op een inbreuk op artikel 13 van het EVRM. Bij gebrek aan enig feitelijk element met betrekking tot de persoonlijke

concrete toestand van de verzoekende partij voldoet een dergelijke algemene bewering niet aan de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel (RvS 24 februari 2003, nr. 116.339).

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN